

lykkedes. De Vilkaar, paa hvilke vi kunde faa et Statslaan for omtrent et Aars Tid siden, kunde vi ikke faa det paa i Foraaret; Vilkaarene ere blevne strengere, og de Vilkaar, paa hvilke vi kunde faa et fast Statslaan i Foraaret, kunne vi ikke faa det paa nu. Jeg mener nu ikke lige i denne Tid, hvor vi have Kriser om Ørene i politisk Henseende — i Tripolis, Marokko, Kina og ogsaa i det sydligste Amerika, hvor Chile og en anden Stat ere i Haarene paa hinanden —, men saa snart Forholdene bedre sig, vil jeg opfordre den højtærede Finansminister til af al Magt at stræbe efter at faa et fast Statslaan og ikke i denne Henseende lade sig binde ved, hvad der dog kun er Teorier, en 3½ pCts eller 4 pCts Type. Det har efter min Mening ingenting at sige lige overfor dette at faa vore Finanser ordnede ogsaa paa dette Punkt.

I øvrigt tillader jeg mig at rette min bedste Tak for de anerkendende Ord, som den højtærede Finansminister sagde om Finanslovkommissionen, den saakaldte Sparekommissions Virksomhed. Den højtærede Finansminister har Æren af at være den, som har undfanget Ideen; Kommissionen blev ganske vist nedsat af den sidst afgaaede Finansminister, men den nuværende Finansminister har Æren af at have været den første, der har undfanget og fremsat Ideen, og da han derfor paa en Maade er Fader til det hele og for Resten ogsaa nogen Tid har været Medlem af Kommissionen, indtil han tiltraadte sin Ministerpost, er det vel rimeligt, at han ser med nogen Faderglæde paa dette Barn, og jeg haaber, at man vil indrømme mig, at denne Faderglæde ikke er ganske uberettiget, da der jo er kommet noget ud af det.

Jeg vil blot her i Anledning af Ytringer, der ere faldne fra forskellig Side, indskyde, at Arbejdet i Finanslovkommissionen har været fordelt mellem og udført af alle Medlemmerne saa vidt muligt lige- ligt, og Stillingen som Formand har, som for Resten enhver, der har været med til den Slags Arbejde, kan sige sig selv, væsentlig været den, at han skulde regulere og ordne det formelle og lede Kommissionens Arbejde. Derfor kan man heller ikke med Rette paastaa, som det er blevet paastaaet, at jeg som Formand skulde have skaffet Enstemmighed. Det er noget, man ikke kan, naar der er selvstændige Medlemmer, som hver har sin Mening. Lige saa lidt har jeg som Formand kunnet forhindre, at Mindretallene udtrykte deres Mindretalsmeninger, og endnu mindre har

jeg kunnet udøve Indflydelse paa, hvad de skrev i deres Mindretalsbetænkning. Man vil sikkert indrømme mig, at det kun kan være en Misforstaaelse, naar det modsatte er blevet fremsat her.

Jeg tillader mig nu at tilbagekalde i Erindringen, hvad jeg allerede før har haft Lejlighed til at udvikle, at Finanslovkommissionen har eller havde 3 Opgaver; den første var den at fremsætte Forslag til Besparelser, den anden var at skaffe en ny Form for Finansloven, og endelig den tredje var at skaffe en ny Form for Statsregnskabet. Jeg skal i sidstnævnte Henseende bemærke, at man ikke kan lave en ny Form for Statsregnskabet uden at være ganske sikker paa, hvilken Form der skal lægges til Grund for Finansloven. Som Følge deraf vil Kommissionens Betænkning om Statsregskabets Form ikke kunne afgives før, lad os sige, om et Aars Tid eller saa, naar man har set, hvad det bliver til med det nuværende Finanslovsforslag. Det kræver for Resten mange Forberedelser at lave en ny Form for Statsregnskabet, men i hvert Fald vil det — som sagt — ikke kunne gøres, før man ser, hvilken Form Finansloven faar. Jeg finder det derfor ganske heldigt, at man er gaaet til allerede nu at forelægge Finansloven i den nye Form; det udelukker jo ikke, at man her i Rigsdagen kan kalfatre om paa den, saa meget man vil, det udelukker slet ikke, at den kommer til Rigsdagens fuldstændige Kundskab, og at der bliver Lejlighed til Drøftelse paa ethvert Punkt. Det har den Fordel, at Kommissionen faar Udsigt til i nogenlunde rimelig Tid at kunne fuldende sit Arbejde med at aflevere et Forslag til en ny Form for Statsregnskabet.

Det er nemlig saaledes med Kommissionens Arbejde, at der ikke alene er forskellige Ting, der skulle gøres, men de skulle gøres snart. Man kan ikke vente paa det. Hvis der er nogen, der finder — og det kan der godt være —, at man paa enkelte Punkter havde kunnet gaa omhyggeligere til Værks og anstille grundigere Undersøgelser, vil jeg dertil svare, at det er nok muligt; men det var umuligt for den højtærede Finansminister at vente længere med sin Finansplan, han kunde umuligt sidde og vente nogle Aar paa, at vi skulde komme med Forslag til Besparelser, vi have saaledes været under et vist, af Omstændighederne givet stærkt Tryk.

I øvrigt vil jeg kun bemærke med Hensyn til Formen for Finansloven, at der ingen Tvivl er om, at den vil berede